

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 33/2018
27.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, поднетом против правноснажних решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године и Кпп По1 2/18, Кв – По1 378/18 од 26.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.12.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, **УКИДАЈУ СЕ** решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године и решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18, Кв – По1 378/18 од 26.09.2018. године и предмет враћа судији за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као првостепеном, на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године мера притвора која је окривљеном АА одређена решењем судије за претходни поступак Кпп По1 2/18 од 02.03.2018. године а који му се рачуна од 01.03.2018. године, када је лишен слободе, на основу одредбе члана 189. став 3. у вези става 1. ЗКП и члана 209. став 1. у вези чл. 208. и 190. став 1. у вези члана 188. тачка б) ЗКП замењена је мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора и одређено је да окривљени не може без одобрења напустити стан у улици ... у ..., Општина Окривљени може без одобрења напустити стан у коме борави, само ако је то неопходно ради хитне медицинске интервенције у односу на њега или лица са којима живи у стану, односно ради избегавања или

спречавања озбиљне опасности по живот или здравље људи или имовине већег обима. Окривљени је дужан да о напуштању стана, разлогу и месту на којем се тренутно налази, без одлагања обавести повереника из управе надлежног за извршење кривичних санкција. На основу одредбе члана 190. у вези члана 188. тачка б) ЗКП налаже се да се према окривљеном, коме је одређена мера забране напуштања стана примени електронски надзор, ради контролисања поштовања ограничења. Уколико окривљени прекрши меру забране напуштања стана, против њега може бити одређен притвор. Предметна мера забране напуштања стана може трајати док за то постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљеног на издржавање кривичних санкција која се састоји у лишењу слободе, с тим што је суд дужан да свака три месеца испита да ли је даље трајање мере оправдано.

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18, Кв – По1 378/18 од 26.09.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, изјављена против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године, као неоснована.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Симић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења преиначи, тако што ће окривљеног пустити на слободу, односно да иста укине и предмет врати судији за претходни поступак на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, је основан.

Основано бранилац у поднетом захтеву указује да је побијаним решењима учињена повреда закона на штету окривљеног, јер је у конкретном случају примењен закон који се не може применити односно није примењена одредба члана 215. ЗКП.

Наиме, решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 02.03.2018. године, према окривљеном АА одређен је притвор који се рачуна од 01.03.2018. године, када је лишен слободе. По том решењу окривљени је лишење слободе издржавао у притворској јединици

до доношења решења Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године, којим је притвор замењен мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора, која мера према окривљеном и даље траје.

Одредбом члана 2. тачка 23. ЗКП прописано је да се под „лишењем слободе“ подразумева хапшење, задржавање, забрана напуштања стана, притвор и боравак у установи који се урачунава у притвор. Из наведене одредбе јасно је да притвор који се издржава у притворској јединици као и лишење слободе које се издржава у кућним условима представљају мере којима се постиже исти циљ.

Из побијаних решења јасно произилази да суд, одлучујући о доношењу решења којим се мера притвора замењује мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора није применио одредбу члана 2. тачка 23) ЗКП, односно није ценио да се и у случају ове блаже, нове одређене мере такође ради о лишењу слободе које не може трајати дуже од шест месеци, а сходно одредби члана 215. ЗКП у ситуацији када Ток није подигао оптужницу, иако је дана 02.03.2018. године донео наредбу Кти 2/18 од 02.03.2018. године због постојања оправдане сумње да је окривљени АА извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ.

Дакле, у конкретном случају окривљени је лице које је лишено слободе дана 01.03.2018. године и против кога је поднета наведена наредба дана 02.03.2018. године, а оптужница није подигнута у року из члана 215. ЗКП, који је протекао дана 01.09.2018. године.

Одредбом члана 215. ЗКП изричито је прописано да се окривљени у истрази може задржати у притвору највише три месеца по решењу судије за претходни поступак, да веће из члана 21. став 4. ЗКП притвор може продужити највише за још три месеца, те да се окривљени мора пустити на слободу уколико до истека наведених рокова не буде подигнута оптужница.

Имајући у виду да је окривљени лишан слободе дана 01.03.2018. године и да је дана 01.09.2018. године протекао законски рок од шест месеци, а да оптужница против њега није подигнута, то судија за претходни поступак сходно напред наведеном према окривљеном није могао меру притвора да замени мером забране напуштања стана.

Због свега напред наведеног решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кпп По1 2/18 од 29.08.2018. године, које је потврђено решењем истог суда Кв – По1 378/18 од 26.09.2018. године, је повређен закон на штету окривљеног, а иста повреда учињена је и другостепеним решењем, јер веће из члана 21. став 4. ЗКП, уместо да наведену повреду закона отклони, је одбило жалбу браниоца окривљеног, чиме је у ширем смислу речи учињена повреда из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер није примењен закон који се морао применити.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, као основан усвојио, побијана решења укинуо и предмет вратио судији за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, који ће приликом поновног одлучивања имати у виду како примедбе изнете у овој пресуди тако и околности везане за могућност примене одредби чланова 188. и 189. ЗКП, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић